

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ
ЛЕКАРИ

chitanka.info

*В памет на Мария (1947 — ...) и Георги
(1944 — ...) Точкови*

За съжаление тази история е истинска. В основата и е положен Камъкът на страданието и личната трагедия на моята духовна сестра Петя, която безкрайно обичам. Аз просто я написах по свой начин.

Лекарки са. И двете. Пътуват всеки ден до по-малкия съседен град. Работят в местната болница. Поредното им дежурство е зад гърба им. Седят в празния автобус и са вперили поглед навън, където вечерта бавно спуска своето черно наметало. А ноемврийският дъжд тихо започва да трополи с капките си по мръсното стъкло.

Едната от пътничките сваля за миг очилата си, които са се запотили от светлосинята и медицинска маска. Масажира с пръсти умореното си слепоочие и после се фокусира върху седалката на колежката си:

— Я, какви хубави дюли! — възкликва с детско възхищение в гласа си. — По колко ги взе?

Дюлите наистина изглеждат като за изложба. Пет красиви жълти слънца, които като че ли осветяват тази част на автобуса и те карат да вярваш в безграничната сила на природата. Без да обръщат внимание на нахалния страх, задушливото напрежение и кресливата безотговорност, които са седнали на по-задните места като непослушни ученици по време на екскурзия до Карлово — Калофер — Сопот.

— По лев и двадесет бяха — отговаря колежката ѝ.

Усмивва се и опипва с ръка дюлите с такова задоволство и гордост, че човек би помислил, че е направила сделката на живота си. Колко малко му трябва на човек понякога, за да се чувства щастлив — пет добре узрели дюли, един колега и краят на работния ден!

— Ще ги занеса на майка ми за сладко. Тя е голям майстор. Шофьорът, който до този момент само мълчи, вече е пуснал радиото.

Новините отново информират за броя на новозаразените с вируса и починалите за денонощие. Следва кратка информация за преминаването на учениците в дистанционно обучение, което явно му идва в повече:

— Я ги виж ти тях — даскалите! — мърмори под носа си той. — Къде дават така бе, ей? И аз искам да си седя вкъщи и да ми плащат!

Справедливият му гняв явно го е накарал да свали маската си под брадичката още преди да се качи. Разгорещил се е в говоренето със себе си — любимия спорт на милиони хора по света, които разбират от всичко. Какво пък?! Няма нищо лошо в това да говориш с интелигентен човек, който винаги е готов да те изслуша, да те подкрепи и разбере какво си имал предвид.

След кратка реклама на фирма за бързи кредити и за благоденствието, обещано от нея, на дневен ред в новинарската емисия поставят въпроса за нуждата от повече центрове за кръвна плазма в страната.

— Айде стига с тия глупости бе! — избухва отново водачът на моторното превозно средство. — Ей, това лекарите са голяма мафия. Какво ли не правят за пари! Що не кажат как карат хората нарочно да се пишат болни, та да прибират по две хиляди лева?

След това монологът на специалиста проследява развитието на проблема още от месец март насам.

Притежателката на дюлите понечва да отговори на грубата провокация, хвърлена ей така в малкото автобусно публично пространство, но се отказва. Двете с колежката и се споглеждат, а тя и казва с очи: „Недей! Няма смисъл. Не си заслужава.“

Пътуването е почти към края си. Жената с очилата замислено отново проговаря:

— Вчера се чухме с доктор С. Постъпила е в ковид отделението преди месец.

— Но това е твърде опасно за нея. Тя е пенсионер — отговаря колежката и.

— Така е, но няма как. Не им достигат хора. Разказа ми за едно семейство — възрастен мъж и жена, които са лекували при тях. Първо мъжът е минал на обдишване, но е било твърде късно. Жена му била до него през цялото време. Грижела се непрестанно за съпруга си. Накрая и тя не можела вече да става. Когато и казали, че е починал, помолила

само за малко да я пренесат до леглото му. Да бъдат заедно за последно. Няколко часа по-късно починала.

— Боже мой, каква трагедия и каква любов! — възкликва приятелката и. Очите и са пълни със сълзи, а ръката и търси сякаш за подкрепа дюлите до нея.

— Да, мила. Ковид е и любов — онази, разтърсващата и всепобеждаващата. Тя си пробива път през тунела на страданието и болката и ги подчинява по някакъв си неин начин — отговаря колежката и с очилата.

Това е последното, което двете си казват, преди да слязат, докато шофьорът вече псува българския национален отбор по футбол. Няма как да е иначе. Поредна загуба. Този път от Финландия. Футболът винаги е бил много важен за населението на страната, а и от него, все пак, разбират всички.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.